

ZGODNJA DANICA.

KATOLISK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi pol in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLIII.

V Ljubljani, 13. rožnika 1890.

List 24.

Pisanje avstrijskih nadškofov in škofov do katoliških vernikov.

Prav zelo važno pisanje avstrijskih višjih pastirjev do katoliških vernikov je ravnokar prišlo na svitlo in bralo se bode z lece 3. (ali tudi 4.) nedeljo po Binkošti. Zadeva pa ljudske šole in odgojo katoliške mladine.

Na prvo prečastiti gospodje višji pastirji omenjajo, kako so 28. svečana in 12. sušca v šolskem odboru gosposke zbornice izrekli, da je potrebno sedanje šolske postave spremeniti in zahtevati, da očitne ljudske šole za katoliške otroke se morajo tako vravnati, kakor je edino primérno naukom naše sv. vere. Toda precej nato so od nekih strani sledili napadi, prevračanja pravih namenov in razna lažnjiva natolcevanja. Dolžni so toraj višji pastirji sami sebi in soderžavljanom v skupnem pastirskem listu to stvar pojasniti, da saj pravično misleči ne bodo krivo umevali njih namenov.

Tako-le se glasi začetek skupnega pastirskega lista:

Nadškofje in škofje avstrijski

vsem vernim svojih škofij

mir, pozdrav in blagoslov v Jezusu Kristusu Gospodu našem.

Kakor Vam je, preljubi v Gospodu, gotovo znano, izrekli smo škofje avstrijski, dné 28. februvarija in 12. marca t. l. — kar smo bili dolžni pred Bogom in pred svetom, in sicer na mestu, kamor nas je napotila državna ustava, t. j. v šolski komisiji gosposke zbornice — nujno potrebo, da se spremené sedaj obstoječe šolske postave. Terjali smo, da se javna ljudska šola za katoliške otroke tako uredi, kakor se edino slaga z nauki naše svete vere. Toda komaj smo ta korak storili, že so nas jeli hudo napadati in nas še napadajo z mnogih strani. Naše ravnanje se krivo razlaga in otemnuje v svojih resničnih

in pravih namenih. Dolžni smo toraj Vam in samim sebi in vsem soderžavljanom sploh, v skupnem pastirskem listu odkrito in naravnost o tem se izreči, da vsaj pravično in pošteno misleči ne bodo krivo umeli naših namenov in prizadevanj.

1. Nadalje je ob kratkem jasno povedano, kaj da višji pastirji zahtevajo in z njimi vsako katoliško serce, namreč:

Mi terjamo katoliške ljudske šole; mi hočemo, da se katoliški otroci tudi na javni ljudski šoli vodijo, vzgajajo in podučujejo po načelih svoje svete vere; mi zahtevamo, da ima toraj cela šolska uprava in vse šolsko delovanje primerno versko podlago, ter da jo preveva duh naše sv. vere. Je li ta terjatev tako nezaslišana, da bi se zaradi nje dalo opravičevati ono silovito nasprotovanje, s katerim se vendar le pobija? Je li ta terjatev kaj novega? Ali nismo že leta in leta vedno isto terjali, ter vse si prizadejali, da bi to terjatev dosegli? In ali znabiti s tem razodevamo le svoje želje in zahteve? Ne, preljubi v Gospodu! Vi dobro veste, da nismo mi sami, ki to terjamo, ampak da so to želje in zahteve, katere goji in mora gojiti vsako katoliško serce.

2. Sklicujejo se dalje škofje na sv. Očeta papeža Leona XIII, ki ravno to zahtevajo v svojem splošnjem pisanji do škofov, kakor tudi posebej v pismu do francoskih, ogerskih in bavarskih škofov. Škofje namreč pravijo:

Pri teh zahtevah strinjamo se popolno z nauki in vodili vladarja naše sv. cerkve, našega sv. Očeta Leona XIII, kakor so jih izrazili ne le v svojih splošnih okrožnicah, ampak tudi v pismih, pisanih škofom posameznih dežel. Le čujte, kako opominjajo stariše celega kersčan-

skega sveta v svoji najnovejši okrožnici z dne 20. januarja t. l. „o najvažnejših dolžnostih kerščanskih deržavljanov“¹⁾. Čujte ukaze, katere so dali že prej francoskim, ogerskim in bavar-skim škofom. V oni okrožnici opominjajo sv. Oče: „Po naturi imajo stariši pravico, vzgajati svoje otroke, ob enem pa tudi dolžnost, skrbeti za to, da se vzgoja in poduk otrok vjema z onim namenom, zarad katerega so pre-jeli otroke od božje dobrote. Zato si morajo stariši goreče prizadevati in se truditi, da odstranijo v tem oziru vso krivico, in da si vse-skozi priborijo pravico, svoje otroke, kakor je njihova dolžnost, kerščansko vzgojevati in jih zlasti zavarovati zoper one nevarne šole, kjer bi se jim utegnil podajati strup brezbožnosti. Kadar se gre za pošteno izrejo otrok, ne sme biti prevelik noben trud in nobeno prizadevanje.“ — Francoskim škofom so pisali sv. Oče 8. fe-bruvarija 1884 med drugim²⁾: „Kar družino za-deva, je največje važnosti, da se iz kerščanskega zakona rojeni otroci prav zgodaj podučujejo v verskih resnicah, in da se z verskim podukom spajajo one vednosti, v katerih se mladina iz-obražuje. Eno od družega ločiti se pravi zares hoteti, da bi otroška serca ostala vnemarna gledé svojih dolžnosti do Boga. Tak učni način je kriv, in v nežnih otroških letih grozno poguben, ker dejansko privede do brezboštva in zapre pot veri. Dobri stariši morajo po vsaki ceni za to skrbeti, da se naučé njihovi otroci, kakor hitro se zavedajo pameti, verskih zapovedi, in da se v šolah ne nahaja nič tacega, kar bi žalilo čistost sv. vere ali pravov. Da se pri poduku otrok skrbno pazi na to, ukazuje božja in na-torna zapoved, in stariši se iz nobenega vzroka ne morejo odvezati od te zapovedi. Cerkev pa, ki je vsled oblasti, podeljene ji od božjega vsta-novitelja, poklicala vse narode h kerščanski mo-drosti, in ki mora enako skrbno paziti, v katerih naukih se podučuje njena mladina, je vsikdar odkrito obsojala tako imenovane mešane ali ne-vtralne (brezverske) šole in je očete vedno opominjala k čuječnosti v tako važni zadevi.“ — Na ogerske škofo se je obrnilo skrbno serce sv. Očeta l. 1886 s tem-le opominom³⁾: Čas in javno življenje po tem teži, da se trudijo pre-mnogi z vso silo, odtegniti šolsko mladino čuječ-nosti cerkve in čez vse koristnemu vplivu sv. vere. Dogaja se večkrat, da podpirajo in zahte-vajo tako imenovane nevtralne (brezverske) mešane ali svetne šole, in sicer z namenom, da gojenci

doraščajo v največji nevednosti najsvetejših reči in brez skerbi za sv. vero. Ker je to zlo bolj razširjeno in večje, kot so nasprotna zdravila, zato vidimo priraščati zarod, ki se ne méni za duhovne dobrote, ki je brez vere, prav pogosto brez Boga. To veliko zlo odvracajte, častitljivi bratje škofje, z vso gorečnostjo in z vsem trudom od vaše Ogorske... Z ozirom na prevažno reč moramo želeti in hoteti, da sv. cerkvi pri poduku mladine nihče ne brani izpolnjevati nalogo, dano od Boga, in ne moremo si kaj, da bi vas prav vroče ne prosili, svoj trud marljivo v to obračati. Med tem pa ne nehajte, očete zopet in zopet opominjati, naj ne puščajo svojih otrok v take šole, kjer se je bati, da zgubé kerščansko vero, in trudite se ob enem, da bode imeli šole, ki se morajo priporočati zarad temeljitega poduka in lepega obnašanja svojih učiteljev, in katere bode vodili vi s svojo veljavo in s pazljivo svojo duhovščino.“ — L. 1887 pa tožijo sv. Oče v pismu škofom bavar-skim⁴⁾: „Cerkev ima sedaj pravičen vzrok zdihovati, ko mora gledati, kako se ji tergajo iz rok otroci v najnežnejših letih ter so prisiljeni obiskavati take šole, v katerih se spoznanje Boga ali sploh celo nič ne uči, ali pa se ga uči le malo in še to pome-šano s krivimi nauki.“ Zato jih opominja, naj čujejo in skerbé, da ne bode mladina škode terpela na svoji katoliški veri in na svojih pravilih v šolah, katere so ali sploh ali vsaj de-loma odpovedale pokorščino sv. cerkvi.

3. Nato sledijo nekteri opomini do vernikov, in sklicujejo se na mnogoštevilne peticije za versko šolo, na dunajski katol. shod mesca aprila in maja l. l. Verniki morajo po svoji vesti deržati s škofi, ne biti vnemarni za časno in večno srečo svojih otrok itd. Pravijo pa po besedi:

Glejte, preljubi v Gospodu, taka je sodba, take so bojazni, taki opomini in terjatve sv. Očeta gledé na brezverske šole. Oni vidijo v njih veliko nesrečo za človeštvo; vidijo, da iz njih prirašča mladina, ki ne pozna strahu božjega in ne more več prenesti nikakih pravilnih mej; in ker ne more svojim željam ničesar odreči, se dá lahko zapeljati tudi k političnim prekucijam.⁵⁾ Sodba sv. Očeta in njihove bojazni so žal le preveč podperite in upravičene po žalostnih skušnjah, katere imamo tudi mi že priliko si nabirati; njihovi opomini veljajo toraj tudi nam.

Terjamo katoliške ljudske šole tudi zato, ker vemo, da smo pri tej terjati v soglasji z Vašimi lastnimi željami, preljubi v Gospodu. Ali bi se ne morali čutiti hudo užaljene, ako bi mi hoteli misliti, da Vam je vse jedno, če postanejo

¹⁾ Sapientiae christianae.

²⁾ Nobilissima Gallorum gens.

³⁾ Quod multum diuque, z dne 22. avgusta.

⁴⁾ Officio sanctissimo adducti, z dne 12. decembra.

⁵⁾ Navedeno pismo francoskih škofov.

Vaši otroci po vzgoji, katero jim daje šola, časno in večno srečni ali nesrečni? Ali ni govorila Vaša vest, ki Vas je nagibala že nekaj let sem, da ste terjali po katoliških shodih in z raznimi dopisi in peticijami za svoje otroke katoliške šole? In dotični sklepi družega splošnega avstrijskega katoliškega shoda v aprilu in maju preteklega leta, niso li zvest odmev iste terjatve Vaše vesti?

„Gledé na to“, tako so se soglasno izrekli udeleženci z živahnim odobravanjem navzočih in z mnogobrojno izraženim priterjevanjem tistih, ki so bili zadržani — „gledé na to, da je pravica starišev do vzgoje njihovih otrok nedotakljiva, da, njihova najsvetejša pravica;

da je družina v najsvetejši zvezi s cerkvijo; da je po namenu, odkazanem od Boga samega, naloga sv. cerkve, učiti in vzgajati narode, in da ima le cerkev za to potrebna sredstva in veljavo;

dalje gledé na to, da vsled naših družabnih razmer ogromna večina prebivalstva za dostojno vzgojo in izomiko otrok potrebuje pomoči ljudske šole, da je toraj ljudska šola za družino, za cerkev in državo največjega, da, odločilnega pomena;

in slednjič gledé na to, da je prisilna šola postavno vpeljana: (gledé na vse to) so katoličani po vesti dolžni in zato upravičeni, za versko vzgojo mladine kot najsvetejšo pravico terjati od države ono poročstvo, ki je pri sedanjih razmerah potrebno in se ne dá doseči drugače, kakor edino s tem, da se zopet vpelje verska šola.“

4. Zdaj pridejo tehtni opomini do staršev, katerim je Bog naložil dolžnost otroke izrežati. Te dolžnosti jih ne more noben človek odvezati in pred božjo sodbo bodo za to dajali odgovor. Šola mora pomagati otroke odrežati, zato morajo pa starši skrbeti, da je dobra, katoliška šola. Škofje pravijo:

Glejte, preljubi v Gospodu, v tej izjavi nahajate navedene vse vzroke, ki Vam ne nalagajo le vestne dolžnosti, ampak Vam dadó tudi pravico, terjati versko šolo. Vi, katoliški stariši, ste pravi in prvi odgojitelji in učitelji svojih otrok. Božja postava in naradni red Vam je podelil to mesto z njegovimi dolžnostmi in pravicami. Nobena posvetna moč Vas ne more odvezati od dolžnosti, da vzgajate svoje otroke, in nobena sila Vam ne more uzeti te pravice. Zarad izpolnjevanja te dolžnosti boste se morali nekaj zagovarjati pred božjo sodbo, in te odgovornosti ne morete odvaliti na nikogar družega. Vi sami boste prejeli večno plačilo za izpolnjevanje te dolžnosti, Vi sami bi morali tudi nositi kazen za njeno zanemarjanje.

Šola je po svoji nalogi odločena v to, da starišem odvzame en del njihove dolžnosti pri vzgoji otrok. Toraj morajo stariši neprenehoma hrepeneti po tem, da se vzgojé njihovi otroci v šoli v njihovem duhu, to je, katoliško, kakor bi se morali vzgojevati v domači hiši. Če se gre toraj za katoliške stariše, šola ne more in ne sme otrok nič drugače vzgojevati, kot v smislu starišev, t. j. katoliško.

Gotovo, preljubi v Gospodu, se ne sme prezirati, da ima tudi država svoj del pri vzgoji mladine in da more toraj tudi povdarjati svoje pravice. Ni nam na mislih, te pravice kratiti ali tajiti; a nasprotno prav odločno zavračamo sumničenje, s katerim se gerdijo naši nameni. Radi priznavamo, da so dandanašnje razmere take, da se tudi na šolskem polju skoraj ne more pogrešati vporaba sredstev državne moči. Toda, naj ima država pri šoli še toliko pravic, te pravice gotovo nima, vzgojevati katoliškega otroka v nasprotju z željami in dolžnostmi katoliških starišev. Nikdar se država ne bode mogla take pravice lastiti, ne da bi žalila naravno pravico starišev.

Sodite sedaj sami, preljubi v Gospodu! Če je vzgoja Vaših otrok Vaša Vam najbolj lastna pravica; če kot katoliški stariši svojih otrok ne morete in ne smete dati drugače vzgojevati, kot katoliško; če Vi en del svojih pravic in dolžnosti pri odgojevanju svojih otrok izročite šoli, ter jo postavite za svojo namestnico: kaj morate Vi po vsem tem zahtevati od šole? Nič manj, kakor to, da se Vaši otroci v šoli vzgojujejo po katoliški veri, t. j. da se vpeljejo v katoliško-versko življenje in dejanje, da se navajajo katoliškega mišljenja in delovanja, z eno besedo, da je vzgoja katoliška. In to morate še toliko odločneje terjati, ker morate pošiljati svoje otroke v šole, katere ste dolžni po državnih postavah Vi vzdrževati.

Temu nasproti se po pravici in vesti tudi ne more ugovarjati, da Vam je po postavi svobodno, ustanavljati si katoliške zasebne šole. Čemu bi morali prevzeti dvojno breme, katerega ne morete nositi? Ni li velikoveč pravično in prav, da tisti, ki želé neverško šolo, tudi sami nosijo njene troške?

So toraj tudi Vaše pravice, za katere se potezamo s svojo zahtevo. V Vašem imenu, v imenu cerkve, kateri otroci pripadajo po sv. kerstu, v svojem lastnem imenu terjamo katoliške šole, ker so naši pastirski skrbni izročene neumerljive duše. Mi izpolnjujemo s tem svojo najsvetejšo dolžnost, katero nam je naložil božji

Zveličar gledè Vas in Vaših otrok rekoč: „Pojdite in učite vse narode... naj izpolnjujejo vse, kar sem vam zapovedal.“¹⁾

(Konec nasl.)

Ivan bogoslovec, vojak, duhoven.

V.

Janezek bogoslovec na počitnicah.

S tem, kar smo zadnjič popisovali, je dosegel Janezek na en mah tri cilje. Pokazal je, da svojega vikšega res ljubi in spoštuje, in to on in njegovi tovariši.

Zarad lepega, odkritoserčnega značaja so pa tudi njega ljubili in spoštovali vsi. Tudi tuji tovariši so uganili, da je bil Janezek priredil celo slavnost. Toda on je v svoji ponižnosti zvrčal zasluge na svoje sodruge, in to mu je pridobilo toliko večjo ljubezen in spoštovanje, ker vsi so bili prepričani, da pri njem ni kake potuhnjene priliznenosti, temveč resnična, podložna vdanost do prednikov, iz vikših nagibov.

Ako je bil Janezek v semenišču tako priljubljen in spoštovan, si lahko mislite, koliko bolj še-le v svojem domačem kraju, kamor se je vsako leto vračal na jesenske počitnice. Dan, ko je prišel domú, je bil vselej zaželen in težko pričakovan od sorojakov. Zlasti pa so vselej otroci njegov prihod z veseljem pozdravljali in štel na perste dneve, kolikor jih je še, da pride takrat domú dijak, ki jih resnično rad ima.

Imeli so pač vzrok se ga veseliti, kajti prinesel je vselej marsikako dobroto tudi rojstnemu kraju. Mnogi šolarji in dijaki ne vedó, kako bi čas potratili, ne da bi domá pomagali staršem delati, sami se beriziti, da bi dalje ložej izhajali itd. Ni brez taci, ki se celo pohujšljivo obnašajo, si kake spotikljive veselice zmišljujejo, ko pridejo iz mest na deželo in veliko hudega storé! Ivan ne tako. Dasi-ravno je bil še po duhu utrujen od strogih pre-skušenj in izpitov, vendar je takoj pričel z veseljem učiti svoje rojake, kar je dobrega vedel, zlasti otroke, katerim je radovoljno odperl domačo hišo, da nebi med počitnicami pozabili, kar so se med letom v šoli navadili. Učil jih je zlasti rad kerščanski nauk, pa tudi druge koristne reči, da bi kedaj postali verli občani in dobri kristjani. Tolika je bila njegova gorečnost za bolj uboge, ali zapuščene, nevedne otroke, da so ga ljudje povsod želeli in se je podal danes v to, drugi dan zopet v drugo vas svoje duhovnije, zbral ondi otroke, kateri so imeli čas, pastirje, ko so prignali živino s paše, ter jih je učil katekizem. Ker je poznal kraj, je vedel tudi napake mladine in je marsikaj zanikarnega odpravil.

Iz začetka so se ga nekteri otroci bali in se skrivali, kadar je prišel v svoji semeniški obleki v vas²⁾; ker pa so jim stariši rekli, da so se vdelež-

vali pouka, priljubil se jim je kmalu Janezek toliko, da so sami radi prihajali, in ga prosili, naj velikrat pride. Veselili so se vselej, kedar je prišel. Kakemu ubogemu je včasi tudi kaj prinesel v žepu, kruha, sadja.

Stariši so kmalo videli, koliko premore katekizem in Janezkovo blago serce, ker otroci so postajali vedno boljši, vbogljivejši in pridnejši, pa tudi bolj omikani, bolj spretni za vsakdanja mala opravila. Posebno pa jih je naučil lepega obnašanja v cerkvi.

Vsi ljudje so mu bili hvaležni, in otroci niso radi videli dneva, ko se je moral zopet verniti nazaj v mladenščnico. Sovaščani so bili pa tudi ponosni na to, da je njihova vas, dala škofiji tako verlega mladeniča, ki bode gotovo svoj dan prav blago svetilo, žareča zvezda za človeštvo. S kopernenjem so čakali dneva, ko bode imel novo mašo čez kaj lét.

Toda prišel je dogodek, ki bi bil skorej hudo poterl njihovo upanje, ter je vse napolnil z žalostjo.

(Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. Procesije presv. Rešnjega Telesa so se v preslavni god pri naj lepšem vremenu častitljivo doveršile. Šenkavsko so vodili prevzvišeni knez in škof in vdeležile so se civilne vradnije z naj višimi dostojanstveniki na čelu, in vojaštvo.

V petek so se premilostni gospod knez in škof odpeljali birmovat na Gorenjsko.

Na Selu pri Ljubljani, v ondotnem karmelskem samostanu je 5. t. m. o poli šestih zjutraj umerla prednica tega reda čast. prijorica M. Marija Joana od sv. Križa, poprej Ana baronesa Morsey, rojena 10. aprila 1856 na Vestfalskem. V ostri karmelski red je pristopila pred 11 leti, toraj zdaj stara še le 34 lét. Pripoveduje se, kako lepo in spodbudno je umirala, bivši previdena z vsimi ss. zakramenti. V soboto ob 8ih je bilo zanjo mertvaško opravilo v domači kapeli sv. Jožefa na Selu, potem je bila spremljana k sv. Krištofu. Njene sestre redovnice jo priporočajo v molitev. Bog ji daj večni mir.

S Kuraščka pri Igu. (Božja pot na Kuraščku.) Veselega serca smo brali v „Zgodnji Danici“ poročilo iz Gorice o velikanski in presunljivi procesiji na Sveto Goro. Zanašajmo se, da toliko molitve k Jezusu ne bo zastonj, ne brez sadú, toliko prošenj k Mariji ne zgubljenih. Čim bolj vera in kerščansko življenje v nekaterih krajih peša, čim huje sv. Cerkev napadajo njeni sovražniki in zgubljeni sinovi sedanjih časov, tim živejše se zavedajo pravi kristjani svojih dolžnosti, in lepše se razsvita kerščanski duh, pobožno življenje.

Kako serčno naše verno ljudstvo Marijo ljubi, tega smo se prepričali tudi pri nas na binkoštni ponedeljek, ko je veliki shod na Kuraščku, v 3 ure oddaljeni podružni cerkvi obširne ižanske fare, posvečeni Mariji Devici, Kraljici mirú. Pri tej cerkvi, v kateri duhovno opravilo opravlja vpokojeni č. g. Boštjan Čebašek, je vsako leto trikrat veliki shod in sicer velikonočni in binkoštni ponedeljek, in na praznik rojstva Marije Device.

¹⁾ Mat. 28. 19. 20.

²⁾ Imajo namreč tako šego, da tudi mali semenišniki so po duhovsko oblečeni z ovatnikom in talarčikom, to pa ne le v kolegiju, ampak tudi na počitnicah. Na Hervaškem sem videl tudi gojence iz velikega semenišča v duhovski obleki očitno hoditi, ko so bili na počitnicah.

Pred več leti je bil Kurašček sloveča božja pot, in kakor stari možje pripovedujejo, prihajali so iz daljnih krajev v velikih procesijah romarji k Kraljici mirú, nekaj lét pa so le še trije ravno imenovani dnevi dobro obiskovani, pa večinoma le od faranov in bližnjih sosedov. Da bi pa ta nekdanja tako sloveča božja pot zopet po moči oživela, opravlja se zopet že nekaj let; posebno na binkoštni ponedeljek prišli so naš prečastiti in za slavo Marijino vneti in goreči gospod župnik sami na Kurašček, ter imeli najpoprej pridigo ob 10ih, v kateri so z lepo donečo in ognjevito besedo proslavljali Kraljico mirú, ter nas vneli Mariji se priporočevati, ker zoper Marijine varovance peklena moč nič ne more, in Marijinih prijateljev v peklu ni, in ko so naposled še Marijo prosili, naj vzame v svojo varstvo in pod svoj materni plajš našo deželo, vse matere in njih otročiče, vse očete in njih sinove, vse gospodarje in njih posle, vse zdrave in bolne, vesele in otožne, tiste ki so doma in one ko so na ptujem; — solzilo se je vsako oko!

Po ginljivi v serce segajoči pridigi imeli so slovesno sv. mašo, pri kateri sta jim stregla veleč. P. Jožef in č. g. Boštjan Čebašek. Ker je bilo oznanjeno, da bode ob 2éh popoldne tudi pridiga in pete litanije M. B., ostalo je še mnogo častivcev Marijinih na gori, kateri so zvesto zopet poslušali prelepi govor veleč. gosp. P. Jožefa o Mariji in čednostnem življenju; nato so navdušeno po cerkvi skupno prepevali lavretanske litanije Matere Božje.

Tako lepe in ginljive pobožnosti še ni bilo na Kuraščku, se je splošno govorilo: Hvala, preserčna hvala za ta veseli in prelepi dan, za toliko dušnega veselja preč. gospodu župniku Jak. Dolencu, P. Jožefu in domačemu g. duh. pastirju.

Med obilno množico pobožnih Marijinih častivcev vidil si ta dan na Kuraščku ljudi iz vseh sosednjih duhovnij, in veliko jih je priromalo k Kraljici mirú tudi iz Ljubljane. Posebno ginljivo je bilo viditi mnogo mater, katere so s svojim otrokom v naročji klečé obhodile Marijin oltar, v dokaz koliko zaupanje imajo posebno matere do Marije na Kuraščku, katere izročajo svoje otroke Mariji v varstvo, da bi jih ona izročila svojemu božjemu Sinu, in jih zaljšala s potrebnimi čednostmi za večno in časno življenje, da bi hodili pozneje po njenih stopinjah in se držali njenih zgledov.

Ker bo letošnje poletje dobila Marijina cerkvena na Kuraščku novo neobhodno potrebno streho, in bode tudi znotraj in zunaj nekoliko prenovljena, zato je želeli, da bi nebeška Gospa tej cerkvi, posvečeni v njeno slavo, naklonila mnogo blagih dobrotnikov in podpornikov.

Iz Kamnika, 3. rožn. 1890. V Podgorji hšt. 2 je 4./5. padla Marija Ogrinec, 2 leti stara deklica, v globoko jamo z vodo napolnjeno in je utonila; čez dolgo časa jo mati pogreši in jo kliče, in ker se ne oglasi, gre z velikim strahom gledat k luži in jo najde v vodi mertvo; potegne jo iz vode, bila je mertva in polna vode. Mati vsa obupana kliče Kristusa na Kalvariji in Marijo Devico na pomoč, in čez dolgo časa deklica zopet oživi.

Mati otrokova želí, da bi se ta čudna dogodka naznanila v „Danici“, in ker sem ji na njeno prošnjo

obljubil Vam sporočiti, spolnim svojo obljubo s tem naznanilom in prepuščam Vaši razsodbi, ali to naznanite, ali ne.

Bl. M.

Z Notranjskega. (Slovenec še ni zatajil Boga.) Prav ganilo me je, ko sem bral v zadnji števec „Zg. Danice“, kako velikansko je bilo romanje na Sveto goro. Petdeset tisoč ljudi — to je ogromno! Pač želel bi si, da bi videl te množice. Dopisnik dostavi: Slovenec še ni zatajil Boga. Res je. Ravno o taci priložnostih se pokaže, da je še zdravo jedro pri ljudstvu. In kadar je treba iti pred Marijino podobo, kdo nima takrat serca? Marijino češčenje je tista verv, ob kateri se verniki tako hitro povspnó v nebesa. Treba je za zgled povedati, kakošen vtis naredé na ljudi Šmarnice.

V našem kraju je veliko podružnic. Do fare je daleč in župljani težko redno dohajajo k Šmarnicam v farno cerkev. Zato si verniki pri podružnicah sami napravljajo svoje Šmarnice. In s kakim veseljem so se lotili dela, s kakim veseljem so jih obiskovali. Pri podružnicah, v katerih je Marijin oltar, je bil hitro oltar ozaljšan, ali pa so postavili nalašč za ta čas Marijino podobo v cerkev. Fantje so priskerbeli mlajev, smodnika, da se je o večerih streljalo, dekleta so nakupile vencev in svečave. Vsak večer po Ave-Mariji naznanil je strel: Šmarnice se začnó. In v kratkem se je napolnila cerkvena. Marsikak starček, ki more v nedeljo le malokdaj k sv. maši, prišepal je o palici k domači Marijini pobožnosti. Cerkvenik je bil za župnika. Molili so rožni venec in peli litanije, ali tudi brali iz katic „Šmarnic“. Razun veselja, katero napravlja vernikom to češčenje Marijino, delajo te sicer tako priproste pobožnosti mnogo koristi; širi se zaupanje do nebeške Kraljice, mlajši imajo lep izgled in se spodbujajo, da bodo tudi enkrat pripravljeni kaj za čast Božjo storiti, zlasti se otroci na ta način učé tolikanj lepih in tako ginljivih Marijinih pesmi.

Tem veseleje pa je, da se tudi možki ogrevajo za kaj tacega. Nekega dné došel sem na cesti znane gospodarja. „Oče, kje ste bili?“ ga nagovorim. „V T.... peljal sem seno.“ In med drugim začne mož vesel pripovedovati, kako lepo so doma Šmarnice vravnali. Danes pa je prišel k meni starček pri sedemdesetih letih. „Gospod! kako lepo „andohit“ smo sinoči imeli! Prav solze so mi prišle v oči, ko so začeli peti, z Bogom, dan's Marija pravi.“ To je bilo res prijetno. (Bil je sklep Šmarnic.) Ko mi je mož tako pripovedoval, mislil sem si: Slovenec še res ni zatajil Boga. O nebeška Kraljica! varuj naš narod, da bode vsikdar taki ostal. Dokler se Marija tako časti, nismo zgubljeni.

Vreme, 20. maja 1890. *) Predraga „Danica!“ sprejmi v svoje predale skromni popis slovesnosti, ktera se je pri nas obhajala, da se otme pozabljivosti. — Mesec majnik, posvečen Mariji preblaženi Devici, je že sam na sebi naj prijetnejši, ker se v njem obhajajo toliko priljubljene „šmarnice“, ali za Vremsko duhovnijo je bil letošnji majnik še posebno imeniten. Prišli so čč. gg. Lazaristi iz Ljubljane, ter so imeli od 7. do 16. maja tukaj sv. misijon. Ljudstva se je shajalo prav obilno vsak dan k ginljivim cerkvenim

*) Prav iskrena hvala! Po neprimoliki nekoliko zakasnjeno, Vr.

pobožnostim in k pretresajočim pridigam. Marsikdo si je zacelil v spovednici dušne rane in si zadobil zaželeni mir serca in ohladil pekočo vest. — Le prehitro so nam minuli dnevi sv. misijona, tako se govori sploh med farani. — Gospodom misijonarjem bodi očitno naznanjena priserčna zahvala za veliki trud, ki so ga imeli z nami in za nesebično požrtvovalnost v blagor in zveličanje neumerjajočih duš. — Bog jim poverni v naj obilnejši meri!

Naj omenim, da je bilo prav primerno mesca majnika obhajati tukaj sv. misijon, ker je naša farna cerkev posvečena Materi Božji v nebesa vzeti, in jo ljudje iz bližnjih in daljnih krajev prav radi obiskujejo, sosebno ob času cerkvenih slovesnost; tako je bilo tudi zdaj za čas sv. misijona; zlasti k sklepu, v praznik Vnebohoda G. n. J. K., se je vse terlo ljudstva, in je imela krasna, prostorna cerkev vse premalo prostora za pobožne obiskovalce.

Prav lepa hvala bodi tudi vsim gospodom duhovnom, ktere so iz naše in sosednje Teržaške škofije prišli na pomoč in so s svojo navzočnostjo prav dosti pripomogli k povišanju te cerkvene slovesnosti. Bog jim plačaj! Vremski.

V Štangi. 7. rožn. Dne 19. majnika je pripejlalo 42 parov volov in konj obdelanega kamena za stranska oltarja in prižnico. Delo se je srečno začelo, pa tudi — hvala Bogu — srečno 4. rožn. dokončalo. Vse je izvrstno — vseč vsakemu. To novo delo zopet hvali in priporočuje izbornega kamnoseka g. Tomana Feliksa v Ljubljani, v Kravji dolini. V god sv. Antona Pad., 13. t. m., se bo vse delo blagoslovilo. Naj bo Bogu na čast!

Kuge in kužnosti.

Razne kuge sedanjí čas hočejo vse okužiti. Tu pa tam se o večerih kuge vlačijo po vsih ulicah; marsikteri srenjski očetje imajo z vso mnogotero tvarino toliko opraviti, da v némar puščajo to, kar dela naj hujšo pravno kugo. Prav zato se ni čuditi, da nastajajo tudi vsaktere telesne kuge, — pa še bodo, ako se ne začne zavirati ponočna in trebiti pravna kuga.

V Novorosijeku ob črnem morji, kakor pišejo, je zrojila celo ribja kuga (pri nas, kakor je znano, je gospodovala in blezo še ni jenjala — račja kuga). Tam tedaj so vsi bregovi polni mertvih rib, ki jih morje iz sebe meče (še voda se boji nesnage, človek pa ne!), in vsled tega je nastal tolik smrad, da se je tudi pri ljudéh bati kužne bolezni. Zato je vlada zapovedala ribe pobirati in jih sežigati ali zagrebati; pa jih je toliko, da jim skoro ne morejo kaj. Naj bi vlade tako zatirale dušno kugo, ne bilo bi potlej toliko telesne!

Ena tacih kužnost je tudi neumni plés. „Soča“ piše, da fantje neke vasi so dobili „z navadno silo“ privoljenje za plés. Pameten hišni oče prepové svoji dorasli hčeri, da ne smé na plés. Hči vendar skrivaj uide na plesišče. Oče gre na plesišče po svojega otroka; pa kaj se zgodi?... Fantje se mu po robu postavijo in ko skuša siloma hčer domu odpeljati, ga razposajeni divjaki zgrabijo in hudo pretepejo! In glejte ostudno nemarnost: mnogo móž je zraven stalo, pa se ne ganejo, da bi pomagali užaljenemu

očetu rešiti hčer, ali da bi divjakom saj očitali tako počenjanje. Ubogi oče, da bi se še kaj hujšega ne zgodilo, mora otroka pustiti med divjaki in oditi domu.... Ali ni to kuga? In kdor razširja tako kužljivost po deželi, ali ni kužlivec?

Razgled po svetu.

Iz Svete dežele, 20. maja 1890. Razne drobne novice od misijonarja J. Gatt-a, ki je tudi pri nas nekoliko znan, je prinesel solnograški katol. list: — 17. sušca so v Jesur-u pri Jaffi pričeli delati železnico iz Jaffe v Jeruzalem. Zadevna družba ima tudi dovoljenje za železnico iz Jaffe v okrajino Goa*), in iz Jaffe v Naplus v Samariji.

Osemnajstega aprila je umerl maronitovski (katol.) patrijarh Mar Butrus Bulos (G. Peter-Pavel) Massad, star 85 lét; v nekterih dneh so škofje z enim glasom izvolili mu naslednika Mutran-a Johanna (škofa Janeza) el Hag, ki je bil škof v slavnem Balbeku pod Libanom; star je že 73 lét. — 28. aprila je umerl v Bagdad-u „Muthrán Athanasius Rafail“, škof katoliških Sirijanov. —

Kako se anglikani povsod nagibajo nazaj h katoličanstvu, kaže tudi ta-le dogodek: Preteklo zimo je v Jeruzalemu anglikansk pastor pridigal od ondotnega svojega škofa poterjeno pridigo o češčenji in na pomoč klicanji svetnikov po katoliškem katekizmu. Anglikanska misijonska družba je v začetku hotla pridigarja odstaviti, vendar pa ga je poslednjič pustila v službi. Tudi to je posebno: Greki dopuščajo obrednim anglikancem maševati v Abrahamovi kapeli, ki jo imajo zraven Kalvarije; tudi še anglikanski škof se včasih posluži tega privoljenja in tam mašuje svoji družini. Anglikanci menijo, to je osebna radost njihovega škofa, v anglikanski stoljnici pa da mu to ni dovoljeno.

Naslednje novice kažejo napredek katoličanstva v Sveti deželi: Redovnice sv. Jožefa so v Jeruzalemu zunaj mesta kupile veliko hišo. — Ob potu v Betlehem redovnice sv. Vincencija zidajo velik samostan. — V Betlehemu so šolski bratje pričeli veliko hišo zidati. — Zidanje cerkve č. g. Belloni-a v Betlehemu in zidanje frančiškanske cerkve v Jaffi se doveršuje.

Beduini južne Palestine se letos vedno vojskujejo, vlada pa ne zmore miru napraviti med njimi. Vsled teh prepиров je Beduinom šla letošnja žetev v nič. (Ni tedaj čuda, da so bili letošnji avstrijski romarji pri Kajfi oropani.) Velikonočnih božjepotnikov je bilo obilico. — Jeruzalemski patrijarh se je podal na birmanje proti severu Svete dežele.

Ravnokar je bilo dano privoljenje za delanje železnice s Kajfe v Damask; ta železnica bo imela stransko progo od Safeda pri genezareškem jezeru v Bejrut. Iz Damaska v Havran se železnica že dela.

Vse to kaže nekako silovito delavnost, da bi se vesoljni svet tako rekoč zvezal in kraj s krajem zbližal se po železnicah, po kterih ljudje — djali bi — kakor tice letajo.

Amerika. Novi Jork se skoraj smé katoliško mesto imenovati, pravi zvezčič mesca rožnika o razširjanji sv. vere. Ina že 112 katoliških cerkvá in

*) V portugieski Indiji s portugieskim namestnim kraljem.

cerkvic, po katerih je dan na dan po 400 ss. máš. Te cerkve imajo za 410.000 osób sedežev in k temu prostora za stanje 150.000 ljudem, ter v vsem skup za 660.000 vernikov, ki zamorejo ob enem času spolnovati svoje verske dolžnosti. V teku preteklega leta je bilo zidanih 5 novih cerkev.

V Šen-Pavlu v Minesoti so bili 17. grudna posvečeni 3 škofje, eden za novo škofijo severno Dakoto, drugi (Mak Golrik) za novo škofijo Duluth, in Jož. Cotler za Vinono.

V Pittsburgu v kapeli usmiljenih sester, na Pensilvanskem se je mlada gospodičina, dedinja 15—20 milijonov frankov, posvetila samostanskemu življenju.

Anglija. (Spreobernjenje.) V Londonu je grofinja Klotilda pl. Hamel prestopila v kat. Cerkev. Posrednik te posebne spreobrnitve je jezuitovski pater Goslway, kateri je že davno tudi sedanja kardinala Newman-a in Manning-a pripeljal v katoliško Cerkev.

Iz Indije naznanja kapucin P. Hilarijon 5. majnika t. l. marsiktere vesele novice o razširjanji sv. vere. Pismo je iz Betije (Bettiah) ob Himalaji. V 3 postajah, pravi, imamo 2000 katoličanov, katero število se pa vedno množi. Domačinske redovnice vodijo sirotišnico in šolo. Postaje so: Bettiah, Chuknee in Choochree. Poslednja postaja je bila pred malo leti še pustota; poslali so tje iz svoje sirotišnice deset družin in zdaj imajo ondi že srenjo 200 duš. Življenje vernikov je vse hvale vredno. Večina teh katoličanov so sinovi marternikov. Pred nekterimi desetletji namreč je bilo zrojilo v Nepal-u preganjanje zoper katoličane; takrat je pribežalo nekaj veri zvestih Indijanov v Chumparun in so se uselili ob znožji velike gore Himalaje. Ravno ti verniki pa dajejo upanje misijonarjem, da bodo seme sv. vere zasadili po berdih ob Himalaji. Pred kratkim se je P. Hieronim podal v eno teh pridólj himalajskih in bode ondi vstanovil novo štacijo. Z veliko pridnostjo se novi misijonarji učijo ondotnih jezikov, da bodo mogli ljudstvo učiti. Kakošno je obnebje tam, kaže to, ker že o začetku majnika so imeli 33 stop. vročine po Celziju.

II Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Mati priporoča svojega sina v molitev za razsvetljenje, za dušno in telesno pomoč, da bi mu Bog pamet dodelil in zdravje. — Bolna deklica se priporoča v molitev, da bi na priprošnjo Naše lj. Gospé, sv. Jožefa in sv. Antona Padovanskega zadobila še ljubo zdravje v vratu, ako je Božja volja. — Zahvala se bode naznanila po „Zg. Danici.“ — Bratovščini Naše lj. Gospé presv. Serca, sv. Jožefu in sv. Antonu Pad. se goreče v molitev priporoča uboga družina, ker je v velikih telesnih potrebah, če je Božja volja, da se reši iz zadrég. Zahvala se bo v „Danici“ očitno naznanila. —

Bolehen duhovni pastir za zdravje, če je B. volja. — Zmekužen in jezi podveržen mladenec za dar premagovanja in za čvrsto pobožnost. — Brat priporoča svojo na vratu hudo bolno sestro, da bi na priprošnjo Naše lj. Gospé, sv. Jožefa in sv. Blaža zdravje dosegla, če je B. volja. — Lepo vreme, da bi mogli seno spravljati. — Ukožen pijanec za spreobrnjenje.

Zahvale.

S Krasa. Častite Marijo vsi verni kristjani in priporočimo Nji mi Eveni potomci svoje bolezní. Ona bode svojega Sina prosila, da zadobimo milosti, katere so nam v časno in večno srečo. Pisatelj teh verstic sem že večkrat se zatekel s prošnjo k Mariji, in vsakikrat sem dobil tolažbe ali pomoči. — Naj povem, kar se mi je zgodilo zadnje dneve: „Že je blizo deset lét, odkar mi je začela rasti neka goba v ustih in sicer pri gerlu zadnjega kočnjaka. Prav počasi se je razvijala, večkrat sklela ter preobračal sem jo z jezikom ali perstom. Pred dvema letoma je vskipela, da mi je pri jedi prihajala med zobe. — Nisem hotel te svoje bolezni pokazati zdravniku, ker sem si mislil, da bi za gotovo rabil nož — in me vsled operacije spravil v grob; zaupal sem v Boga, ter se odločil, dokler bodem mogel uživati hrano in govoriti, nositi ta božji dar. Zadnji leti občutil sem precejšnje bolečine, a pred mescem dni me je goba hudo sklela in dorastla v orehovo velikost, tako, da nisem mogel več jesti, nego spravljati sem zadnji čas po gerlu jedi, kakoršne sem dajal ustam in tudi govor je zastajal. — Mislil sem iti k zdravniku, da zverši svoj posel, — in zrl sem v bodočnost, ki mi najberž z operacijo prestriže nit tega življenja. V tej skrajni sili sklenil sem opravljati prej devetdnevno v čast Jezusu, Mariji in sv. Jožefu ter prositi za božjo pomoč, kakor nam nudijo Šmarnice N. lj. Gospé, družbe sv. Mohora l. 1879. Prižgem svečico, položim jo na omarček in zraven podobi Jezusa in Marije ter ves vdan v božjo voljo začnem klečé opravljati to v vsaki stiski priporočeno molitev in konečno pristavim še pet očenašev. — Glejte kristjani! Bog se je usmilil mene ubozega grešnika že tretji dan mojega slabotnega češčenja — zjutraj ko zgodaj vstanem, odvali se goba brez kake bolečine in tudi ni pustila nobenega znamenja. Bil sem ginjen do solz nad preveliko božjo milostjo. V dolžnost si štejem tem potom klicati: Kristjani! Ko nas teže nadloge, bolezni, zatecimo se z vdano prošnjo do presvete družine in gotovo ne bomo ostali brez tolažbe ali pomoči.

V ponedeljek po drugi adventni nedelji 1888.

J. J. *)

Zahvala Bogu vsegamogočnemu, Mariji-pomagaj, sv. Jožefu in sv. Miklavžu za pridobljeno pomoč, milost, ki sem jo na njih prošnje zadobila.

J. G.

Zastran neke pravdne reči sem se zatekel za pomoč k sv. Jožefu in k sv. Antonu z obljubo, da hočem po Danici zahvalo naznaniti, ako se pravica razodene in bom oproščen; in tako se mi je zgodilo v resnici: zato bodi vedno češčenje po vsem svetu tema svetnikoma!

F. R.

V neki dušni bridkosti sem zdaj, kakor že pred dvema letoma, dobila tolažbo, ko sem se priporočala presv. Jezusovemu Sercu, Naši ljubi Gospej, sv. Jožefu in sv. Antonu Pad. Dosegla sem tudi sebi primérno službo po teh priporočilih. O bodi tisuč in tisučkrat hvaljeno presv. Jezusovo Serce, Naša ljuba Gospa, sv. Jožef in sv. Anton Pad.! Bodite naša tolažba posebno tudi našo zadnjo uro.

V Ljubljani, 4. rožn. 1890.

Neža K.

*) Došlo brez naznanjenja imena, katero naj se vredništvo vselej razodene, če tudi v list ne pride, kar smo že večkrat opomnili.

Vedno smo bili v skrbah, odkar je jela naša hčerka v cvetu svoje mladosti bolehati in hirati. Vzroka nismo poznali, a zdravnik nam je tolažec zaterjeval, da ni nikake nevarnosti. Letos se je pa pokazala prava, skrivna bolezen v vsi svoji sili in bolnico malo da ne ugonobila. Že smo obupali nad človeško močjo in umetnostjo. Zatečemo se k prečastiti Devici Mariji in Nji v čast opravljamo devetdnevno. In glej! Nevarna bolezen odleže, deklica počasi okreva, in sedaj je že prav zdrava in čvrsta. Prečista Devica Marija ji je pridobila ljubo zdravje! Zato se pa tem potom hvaležni zahvaljujemo prečastiti Devici Mariji, ki nas je tako očitno spremljala s svojo pomočjo in s svojo priprošnjo pri Bogu ohranila — drago nam življenje.

Rodbina L.

Z veseljem spolnim obljubo, v „Danici“ razglasiti beže usmiljenje. Mnogo let se je že molilo za spreobrnjenje brata, ki je bil vdan pijanosti; prosile smo za pomoč Marijo, sv. Jožefa, sv. Antona, in tudi sam je večkrat skušal rešiti se iz te nesrečne strasti; pa bil je preslab in je vselej zopet omahnil. Ljubezen do zveličanja njegove duše nas je priganjala, prav nadležno terkali na vrata Božjega usmiljenja. Nismo se motile. Vrata milega Serca Jezusovega se odpro, usmili se zgubljenega brata, pošlje mu moč in milost spreobrnjenja. Neštevilnokrat bodi zahvaljeno milo Serce Jezusovo, brezmadežno Serce Marijino! O Marija pribežališče grešnikov, tolažnica žalostnih, prosi za nas še dalje. Priporočam brata še v molitev, da ostane stanovit.

I. V.

Moram se posebno zahvaliti za spomin pri sv. maši in za molitev dijakov, ki so za mene bolnega molili in je Bog blagovolil uslišati priprošnjo Marije N. lj. Gospé presv. Serca, da se zdaj — hvala Bogu — počutim dobro. Tisnokrat hvala Bogu, posebno čiščenje M. D. za to dobroto!

N—e.

Listek za raznoterosti.

Mizarski delavci, ki so bili pred par tedni delo ustavili, so te dni zopet pričeli delati. Naj bi se vsi z lepo porazumeli na kerščanski podlagi, da bi bilo za vse prav.

Terst. Birmanje bode: 15. rožnika v Šmarji; 17. pri Sv. Antonu; 22. v Koperski stoljnici.

Prečast. g. Feliks Sikić, častni kan. itd. v Kopru, je postal vitez Franc-Jozefovega reda. — Č. g. Ant. Ulčigraj, koop. pri Mariji Pomočnici, pride za koop. in korvikarija v stoljno cerkev sv. Justa. Duhovnika Tinjanska je razpisana do 15. rožn.; tako tudi: Hum, Kašćerga, Novaki, Mareseko, Salvore.

Gorica. Preč. g. Jak. Pusić se je svoji duhovni pri sv. Petru odpovedal in je postal spovednik pri čč. gospéh Uršulinaricah v Gorici. Administrator je postal č. g. Hermenegild Ulijan. Č. g. Fr. Tomšić je postal kurat v Gradišči. Administr. v Vila Vicent. je č. g. Alojzij Kleri. V vikarijatu Deskle je admin. začasno č. g. Jan. Jug.

Birmanje bo: 15. in 16. rožnika v Komnu; 17. v Štanjelu; 18. rožn. v Rihenbergu.

V Travniku bosanskem imajo oo. jezuiti zdaj že celo gimnazijo z 8 razredi. V prihodnje se prično že bogoslovni nauki, prvo leto še v Travniku, ker poslopje v Sarajevu še ni pripravnano.

Bulgarsko. Posebnega spomina vredna je katoliška očitna procesija presv. Rešnjega Telesa v Filipopolu, ktero je vodil na Slovenskem dobro znani nadškof Mr. Menini, bivši pridigar na Primorskem. Pričujoč je bil tudi greško-katoliški škof Mr. Petkov iz Adrianopola v polnem ornatu. Častitljivo so se glasili veliki zvonovi, svetile se oprave obilne azistence; poviševala je slovesnost številna mladina v beli obleki, velike množice bulgarov in gerkov. Bog daj, da bi se ves bulgarski narod urno povernil v katoliško Cerkev.

Kolik sad! V Celji so se menda trgovci dogovorili, da bodo ob nedeljah prodajalnice zapirali o 1/2 lne. To bo pa pomagalo — to: potlej ko že ni nobene sv. maše več. Ali se to pravi dan Gospodov praznovati in posvečevati?!

Duhovske spremembe.

V Kerški škofiji. Č. g. Jož. Bergmeister je postal župnik v Meiseldingu. Čč. gg. novomašniki so nastavljeni: Mart. Krejči v Prevale, Pavel Siks v Hüttenberg, Ant. Žak v Hodiše, Štef. Beyer v Deberlo ves, Jož. Ehleitner v Himmelberg, Vac. Vakovsky v Dravograd, Rob. Klimš v Terg. Fr. Šreiber v Pusavnico, K. Kirchmaier v Železno Kapel, Prim. Matevžič v Prevale II, Fr. Vaha v Motnico, Jan. Pajdar v Zagorico. Prestavljeni čč. gg.: Ljud. Pisker za kan. v Strassburg, Št. Sakelšek v Žabnice, Ign. Witzman v Št. Lor. pri Lesah, Jož. Riederer k sv. Lor. pri Reich., K. vit. Steinberg v Zwickenberg, T. Stufka na Dobrač, Fr. Buben v Sovodje, Jak. Kunež v Malthein. Strajno bodo oskerbovali gg. duhovni pri D. M. na Jezeru.

Dobrotni darovi.

Za opravo ubožnih cerkev naše škotije: S Sorice 33 gld. — S Sel pri Šumbregu 52 gld. — Neimenovan 1 gld. — Z Železnikov 13 gld. — S Trebelnega 28 gld. — Lenka Babnik 50 kr. — Z Zalega loga 12 gld. 60 kr. — Iz Jesenic od sv. Križa nad Jesenicami 16 gld. — Iz Vrem 10 gld. — Z Lipoglava 11 gld. — Iz Podkrajja 20 gld. 87 kr. — S Prema 10 gld. — Po čč. gg. Uršulinaricah v Ljubljani 35 gld. 9 kr.

Za dijaško mizo: Č. g. župnik M. Narobe 5 gld. — „Za pridne dijake“ 5 gld. — J. Z. R. in M. Z. R. 21 gld. — Č. g. župnik Št. Lor. A. Hočevan 5 gld. — Č. g. župn. M. Barlič 5 gld. — Čast. g. župnik Ign. Šalehar 5 gld. — Preč. g. župnik Jan. Potočnik 4 gld. — Preč. g. dek. M. Frelih 6 gld. — Z Ipavskega z napisom:

Prijatli! skup z darkom,

Odprimo mošnje;

Za Lutzom, Bismarkom

Minister ne smó! 2 gld.

Za sv. Detinstvo: J. B. 60 kr. — Iz Žirov 72 kr. — Od sv. Katarine po čast. g. župniku 1 gld. 60 kr. — „Ad D. m. gl.“ 25 gld. — Č. g. Andrej Pavlič, župnik v Polji, 19 gld. 73 kr. — Čast. gosp. Fr. Šuštersič, kaplan v Šmartnem pri Litiji, 4 gld. 34 kr.

(Drugi dar. prih.)